

ἵνα σπουδάσῃ τὴν ἰατρικὴν ὑπὸ τὸν ἑνδοξόν Βοερχαάβιον (Boerhaave). Τιοῦτοι ὑπῆρξαν οἱ Εὐγένιοι, οἱ Θεοτόκαι, οἱ Τυανίται, οἱ Ἰακωβάκοι Ῥίζοι, οἱ Ἀθανάσιοι Ὑψηλάνται, οἱ Ἐμμανουῆλοι Ἀργυρόπουλοι, οἱ Σκαρλάτοι Καρατζᾶ, οἱ Μιχαῆλοι Μάνου, οἱ Ἀλέξανδροι Κασσίμοι καὶ οἱ Γεώργιοι Χαντζερῆ. Πάντες οὗτοι ἀφῆκαν παντοῖα συγγράμματα ἔντε τῇ ἀρχαίᾳ καὶ ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἑλληνικῇ, τὰ πλεῖστα τυπωθέντα ἐν Βουκουρεστίῳ, Βενετίᾳ καὶ Λειψία. Τινὰ ὁμως ἐξ αὐτῶν ἔμειναν ἀνέκδοτα, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων ὑπάρχει καὶ ἡ ἱστορία τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ ἀλώσεως Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τοῦ τελευταίου μέσου τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, συντεθεῖσα παρ' Ἀθανασίου Ὑψηλάντου. Ὁ πρίγκηψ Ἰωάννης Καρατζᾶς ἠθέλησε νὰ δημοσιεύσῃ τὴν πολῦτιμον καὶ σπουδαίαν ἱστορίαν ταύτην· ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ προσήνεγκε μεγάλην χρημάτων ποσότητα πρὸς τοὺς κληρονόμους τοῦ συγγραφέως, κατόχους τοῦ χειρογράφου.
